Miquel Àngel Lladó Ribas

Antull de tu

Rosa d'Or de la Pau de Poesia
Certamen Literari de Castellitx

ALGAIDA, 2001

Ajuntament d'Algaida

Col·lecció Binària 135

Col·lecció Binària · Premis Castellitx

PC2001-P-R-0165-0135

Col·lecció Binària · Premis Castellitx · PC2001-P-R-0165-0135

© del text: Miquel Àngel Lladó Ribas
© de l'edició: Ajuntament d'Algaida, 2019
Publicat per primera vegada a *Certamen Literari de Castellitx 2001. Obres premiades. Part 1. Poesia i Poesia Popular (Glosat)*. Algaida: Ajuntament d'Algaida, 2002. (Plaguetes d'Història i Cultura, 12)

Coberta, maquetació i disseny de la col·lecció: Bartomeu Salas Mascaró
Coordinació editorial: Bartomeu Salas Mascaró

Ajuntament d'Algaida
C/ del Rei, 6 · 07210 Algaida (Illes Balears)
Tel.: 971 12 50 76 · 971 66 56 79
ajuntament@ajagaida.net
premiscastellitx@ajalgaida.net
biblioteca@ajalgaida.net
www.ajalgaida.net

Queden totalment prohibides, sense l'autorització per escrit dels titulars del copyright, qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació, total o parcial, d'aquesta obra.

Miquel Àngel Lladó Ribas

Antull de tu

Rosa d'Or de la Pau de Poesia
Certamen Literari de Castellitx

ALGAIDA, 2001

Col·lecció Binària · Premis Castellitx
PC2001-P-R-0165-0135

El poemari *Antull de tu,* de Miquel Àngel Lladó Ribas fou guardonat amb la Rosa d'Or de la Pau al XXV Certamen de Poesia del Certamen Literari de Castellitx 2001. En foren jurats, Llorenç Antich Trobat, Pere Fullana Puigserver, Gabriel Janer Manila i Pere Mulet Cerdà.

Antull de tu

antull *m.* Capritx.
tu *pron.* Pronom personal de segona persona de nombre singular, mot amb què l'autor d'un enunciat designa la persona a qui adreça aquest enunciat.

1. DE L'AMOR

VAIG A ESTIMAR-TE

A vegades pens en les dones
a les quals
d'una manera o una altra
he estimat,
o que si més no
em pensava que estimava,
i al cap i a la fi
m'adon
que gairebé totes
tenen alguna cosa de tu,
en una proporció variable
i voluble a estones
si vols,
però el cas és que d'ara

Premis Castellitx 2001 · Poesia
PC2001-P-R-0165-0135

i ja per sempre
vaig a estimar-te,
de manera
que vull que sàpigues
que m'és absolutament indiferent
que tenguis
complex d'anques,
entre d'altres coses
perquè també he après que rere la perfecció
s'hi amaguen sovint
força estupideses,
però que no m'és gens indiferent
que ploris
o que un mínim indici de tristesa
guaiti
per alguna de les teves finestres,
o que qualque núvol inoportú
i espanyafestes
enteli la joiosa fira del teu maig.

Vaig a estimar-te
tal com ets,
sense emperons
ni objeccions que valguin,
com a un tòtem natural i gens hieràtic,
com a una dona
amb sexe i seny i somriure,
com a un ésser
corrent
i per això mateix extraordinari,
com l'aposta que ja fa temps
vaig fer,
convençut al capdavall que guanyaria.

Premis Castellitx 2001 · Poesia
PC2001-P-R-0165-0135

ARMADURA

Salut el teu cos,
oh, reina del meu dia!

Faig vots
perquè el teu vaixell
tengui una navegació esplèndida
i perquè la mar
es clenxi
sota la teva afilada quilla.

Premis Castellitx 2001 · Poesia
PC2001-P-R-0165-0135

INVENTARI DE CERTESES

A hores d'ara,
ho reconec,
el meu inventari de béns
es redueix
a un habitacle
diguem-ne de classe mitjana,
on hi romanc,
desiara,
i on procur
amb notable satisfacció
realitzar-me,
tot sia dit
en el precís sentit
de fer reals els meus projectes,
la meva ànsia de tu
i de vosaltres,
el meu paisatge interior,
bell i tangible
com un paner de cireres.

Premis Castellitx 2001 · Poesia
PC2001-P-R-0165-0135

TAST

Vaig xapar la teva fruita
i vaig veure que era sana.

Que la polpa era clara
i lluenta,
i que el cor amagava
sengles llavors.

Que amb el temps
i molta cura,
potser germinarien.

Vaig menjar-me-la,
i vaig desar les llavors
en un cotó humit.

Ara són arbres
encara fràgils i tendres,
però les branques
tenen la mateixa textura
d'aquell fruit.

Vull dir
que la llenya és forta
i flexible alhora,
d'aquella amb què es construeixen
ferms i tibants arcs.

Mai no me n'he penedit,
de triar aquella fruita.

Premis Castellitx 2001 · Poesia
PC2001-P-R-0165-0135

COM AHIR

He après a estimar-te
tant com ahir
però exactament
de la mateixa manera
que ho faré demà,
sense necessitat de cap medalla
ni recordatori,
per la senzilla raó
que cap astre
no varia el seu format
en funció
del dia o el moment,
ni cap sol
il lumina o escalfa més o menys
pel caprici
d'un gran magatzem,
i perquè
m'ets veu i referència,
i per tantes coses
impossibles de condensar
en cap targeta de crèdit,
ni que sigui la *MasterCard*.

Premis Castellitx 2001 · Poesia
PC2001-P-R-0165-0135

NOMÉS AIXÒ

Només vull que em donis la mà.

No cal que parlis. Deixa
que ho facin per nosaltres
els estels
i aquesta lluna rodona,
magnífica,
que ens convida
a la serenitat i a la recordança.

Continuem així,
ajaguts sobre l'arena
com eterns adolescents,
contemplant els anys viscuts
i els que ens queden per viure,
sentint la palpitació
de la nit
com un cobricel
de tendre amor i galàxia,
gaudint d'aquest pleniluni
i compartint
el mateix territori que les lluernes.

Premis Castellitx 2001 · Poesia
PC2001-P-R-0165-0135

NOCIÓ DE DNI

Res no diu, el teu document,
de la teva transparència,
de l'epidèrmic mantell
que cobreix
el teu cos serè
i sense excessos,
de la teva lluminosa
i alegre mirada
abocada sobre nosaltres
sense reserva,
com un cove de taronges
a tall de capvespre.

Res no diuen els freds dígits
de la teva generosa empenta,
d'aquest anar per feina
decidit i desimbolt
amb què enlluernes
les voreres de la fosca,
d'aquesta presència teva
clara i rasa
com un sol de migdia,
d'aquest doll de rialla
que rega
sense treva
la grisor dels nostres dies.

Res de tot això no hi ha
més enllà dels cantons de plàstic,

Premis Castellitx 2001 · Poesia
PC2001-P-R-0165-0135

Antull de tu

i tanmateix ets,
convius,
estimes,
agomboles la teva part de món
que sortosament
i en aquest cas
també és la nostra,
a títol pòstum
o millor de cada dia.

Premis Castellitx 2001 · Poesia
PC2001-P-R-0165-0135

ARRELAMENT

A la base del meu arbre
hi arrela un sentiment.

Té nom i llinatges,
i rostre i cos,
i cabells del color
de les daurades espigues.

Som feliç,
de veure'l créixer,
de sentir
com s'estiren les branques
i es deixondeixen
els tanys i les fulles.

Només vos diré
que té nom de dona,
com la terra
de què es nodreix
el meu llenyam.

Premis Castellitx 2001 · Poesia
PC2001-P-R-0165-0135

ARITMÈTICA BÀSICA

Acab de comptar
les lletres del teu nom
i me'n surten exactament vint-i-tres,
però potser
ho deixarem en vint
i abreujarem així,
estalviarem saliva però no pas amor,
no passis ànsia.

El cas és que,
ves per on,
m'han sortit de cop i volta
vint núvies,
si l'una esplèndida
l'altra encara més,
i que són
fil per randa
amoroses rèpliques
del teu més bell retrat,
apunts tardorencs o primaverals,
tot depèn,
esveltes flors
que sí fan estiu,
sols rogencs
al bell caire de la matinada.

Premis Castellitx 2001 · Poesia
PC2001-P-R-0165-0135

A L'ALTRA BANDA

Vaig saltar el mur
desficiós, excitat,
imaginant-me que a l'altra banda
tot seria
del purpuri color de la disbauxa.

Vaig embriagar-me
d'enganyosa aparença,
creient que els frívols llampecs
de la nit
eren veritable llum,
plaents fonaments del viure.

Van ser vanes torxes,
estels fugaços
sense cap mena de pòsit,
fútils bimbolles de sabó,
castells de cartes
que s'ensorraven amb estrèpit
a la més petita alenada.

Vaig tornar saltar el mur,
i vaig veure que m'esperaves.
Sense rancor,
amb el cor obert,
m'oferires una estança.

Vaig quedar-m'hi,
i vaig sentir
de prop
l'amatent escalf del teu esguard.

Premis Castellitx 2001 · Poesia
PC2001-P-R-0165-0135

BÀLSAM

Quan m'empip,
em nuu a la teva mà
i trob conhort.

Sent com,
poc a poc,
la calma torna al meu cos.

És com
si una natural saviesa
restablís en mi l'harmonia.

Meravellat,
em deman
com he pogut torbar-me
tant
a assabentar-me'n.

Premis Castellitx 2001 · Poesia
PC2001-P-R-0165-0135

ZOOM

A vegades
necessit allunyar-me
per veure't.

I, viceversa,
a vegades
necessit apropar-me
per destriar-te
en una serena distància.

D'una manera o l'altra,
el teu plànol
em resulta sempre reconfortant,
amb l'enquadrament precís,
el to i la impressió adequades,
ni ombres
ni falsa i encegadora llum.

Aleshores,
dispar la cambra.

Un discret clic se sent
i tot el cosmos conjura
per fer realitat el prodigi,
per fer eternal el moment
en què somrigueres
o simplement visqueres,
conscient o distreta,
arbre o variable oratge,
pedra o voluble arena
vaixell o incommensurable mar.

Premis Castellitx 2001 · Poesia
PC2001-P-R-0165-0135

I SI FOS VERA

Que compartim un mateix sostre
unes mateixes arrels:
un mateix somriure.

Que les nostres mans
s'han unit més enllà
del que autoritzen els sagraments.

Que els nostres ulls
s'han consagrat l'un a l'altre,
sense altre límit que l'infinit oceà.

Que cada matí,
sense gairebé adonar-nos-en,
un polsim d'estels
ens recordi que hem estat tendres
una altra vegada.

Que avui no és encara demà,
però que hem sumat el bagatge de l'ahir
al nostre ròssec particular.

Que l'aritmètica
s'hagi errat estrepitosament
i que no hagi previst
que els nostres llavis són sovint un de sol,
contravenint la fredor del càlcul.

Que t'estim,
i que tota aquesta bella hipòtesi
no és sinó el nostre pa de cada dia.

Premis Castellitx 2001 · Poesia
PC2001-P-R-0165-0135

Premis Castellitx 2001 · Poesia
PC2001-P-R-0165-0135

2. DELS GESTOS

ENYOR

Som del parer que,
rere d'aquella finestra,
algú ens observa.

Sembla que plora.
Tal vegada és la pluja.
Potser sortim,
si et sembla,
i deixa'm que ens acaroni
just
amb la punta dels dits.

Premis Castellitx 2001 · Poesia
PC2001-P-R-0165-0135

ISTME

Suposem que tu i jo
som dos continents enormes,
immensos,
units per una llengua de terra
no gens viscosa,
sinó més aviat ferma
i acariciada de tant en tant
per un batre salabrós i rítmic,
no gens malenconiós.
Suposem que aquest braç
és fort,
que la fibra
del seu múscul
és forjada d'acer i amor
a temperatura extrema,
que mai no es torç
i que aguanta impassible
el més extraordinari dels polsos.

Suposem que tu n'ets el bíceps
i jo l'avantbraç,
i que l'articulació funciona
de manera coordinada,
sense estèrils interferències.

Suposem que és un braç regi
i que té un nom altisonant,
així com de palau
o de castell
o de pairal casal,
o que, simplement, és diu com tu.

Premis Castellitx 2001 · Poesia
PC2001-P-R-0165-0135

SOMNI DE PRIMAVERA
(LLIÇÓ D'ANATOMIA)

Una nit
vaig somiar que era formiga.

Vaig enfilar-me pel teu peu,
vaig recórrer l'elegant turmell,
vaig pujar amunt pel ventre de la cama,
vaig remuntar el teu genoll,
vaig resseguir la turgència de la cuixa,
vaig salvar les delicades engonals,
vaig, ai!, enredar-me en la madeixa del baix ventre,
vaig caure en el dolç parany del teu melic,
vaig escalar amb delit les teves sines,
vaig assolir la delicada gorja,
vaig vacil lar al sortint del mentó,
vaig refugiar-me a la balma dels teus llavis,
vaig grimpar pel tènue espigó del nas,
vaig guaitar la clara transparència de l'iris,
vaig reposar a la serena plana del front
i vaig coronar,
exhausta,
l'acolorit cim dels teus cabells.

Una nit, ai!,
vaig somiar que era formiga.

Premis Castellitx 2001 · Poesia
PC2001-P-R-0165-0135

ANTULL DE TU

No sé per què,
però avui m'agradaria
encendre't una rosa
en cada galta
i regar-les prim,
just amb la comissura dels llavis.

No sé per què,
però avui et vestiria
de festa
i et duria a un Ball
just per a nosaltres,
allà on es desclou serenament la lluna.

No sé per què,
però avui t'agafaria
la mà
i passejaríem llargament
riba mar,
a l'alçada luminiscent de les llisses.

No sé per què,
però avui tenc
antull de tu,
i desxifraria l'enigma
del teu cos
sobre el flairós domini dels lliris.

Premis Castellitx 2001 · Poesia
PC2001-P-R-0165-0135

AIGUA DE MAIG

Ha plogut
i algunes gotes,
escollides,
s'han enganxat al teu cabell.

A estones
semblen veres perles,
cultivat nacre
de diamantina textura,
polins de vidre
de jovenívol somni.

Amb el sol, s'esvaeixen.
Aleshores
la clara llum
daura la teva seda
que prenc amb les meves mans,
mentre em meravell.

Aliena a la carícia
rius,
encisadora i distreta,
i em regales una mirada
que jo recull
i dipòsit al meu cabàs.

Premis Castellitx 2001 · Poesia
PC2001-P-R-0165-0135

NUESA

La teva nuesa i el meu desig
s'entortolliguen
com una serp entorn d'un arbre.

El teu cos és el tronc
sobre l'escorça del qual
la meva set de tu
repta
i cerca les branques més altes.

Als voltants,
en l'espessor del bosc,
hi ha altres arbres
bells i apetibles,
robusts,
d'ufanosa soca.

Mes m'he acostumat
a la tebior del teu cossatge,
a resseguir el rastre
de la meva pròpia traça
sobre la teva llenya,
a trobar-hi ombra i delit
ensems,
veritat i disbauxa,
paraula i estremiment.

Premis Castellitx 2001 · Poesia
PC2001-P-R-0165-0135

AMB SORDINA

En silenci,
amb el sol testimoni
d'una petita làmpada,
com un caragol
que recorre tots els indrets
del seu jardí,
he tornat a estimar-te,
m'he detingut
amb indissimulada lascívia
i sense solució de continuïtat
sobre totes
i cadascuna
de les teves pasteres,
he libat
fins a la més pregona de les sacietats
i per aquest ordre
el nèctar de la rosa,
de l'immaculat lliri,
de les gràcils margarides,
i he esdevingut muda crisàlide,
solitari crisantem
retut
i agenollat
al peu del teu encís.

Premis Castellitx 2001 · Poesia
PC2001-P-R-0165-0135

ATRACCIÓ

M'agrada el teu cos.

És bell i autèntic,
sense afectació
ni estudiada positura.

M'agrada tenir-lo
a les meves mans,
acariciar-lo
i amanyagar-lo,
tenir cura
de la seva fragilitat
gaudint-ne alhora,
dibuixar amb els meus dits
la delicada curvatura del plaer.

Premis Castellitx 2001 · Poesia
PC2001-P-R-0165-0135

T'HE VIST, COM SEMPRE

I t'he agraït que m'hagis abraçat,
que les teves mans
s'hagin posat
talment fràgils ocells
sobre
la meva avui danyada còrpora;
que les teves paraules
hagin guarit
delicadament
aquestes passatgeres nafres;
que el teu bes,
en suma,
hagi estat
liniment i bàlsam,
miraculosa poció,
dolç despertar
al si
del llac dels teus ulls,
on vull banyar-m'hi sempre
amb l'aigua tèbia,
si pot ser
a punt de somriure.

Premis Castellitx 2001 · Poesia
PC2001-P-R-0165-0135

EL VENT

Un matí
va venir a visitar-me el vent.

Li vaig obrir la porta.

Vaig demanar-li
quines noves portava,
quines teulades havia agranat,
quins arbres havia revoltat
quines cabelleres havia descambuixat.

No em va respondre.
Romangué mut i,
tot seguit,
m'esbufegà a la cara i se'n tornà,
amb insultant altivesa.

Ofès, vaig tornar a la nostra cambra.

Vaig agafar la teva mà
i vaig cercar-hi tebi conhort.
Vaig escoltar la teva respiració,
rítmica, pausada,
vitenc alè de la teva presència.

Premis Castellitx 2001 · Poesia
PC2001-P-R-0165-0135

Antull de tu

Vaig aixoplugar-me
sota l'esguard de la teva abraçada.
Vaig dormir-me,
bressolat per un batec coral i antic.

El vent, foragitat,
no va tornar a molestar-me.

Premis Castellitx 2001 · Poesia
PC2001-P-R-0165-0135

A UNES SABATES

Sota la delicada aparença
de natures inertes,
dipositades mig a l'atzar
als peus del llit
o distretament escampades
pels rajols de la cambra,
unes sabates negres
m'han parlat de tu,
del teu peu calçant-se-les
amb frissança,
refugiant-se els fràgils dits
de la ira i la inclemència
i aixecant l'esvelta còrpora
sobre les plantes
a l'hora en què s'esclareix el dia
i es desvetlla el sol,
tot rubricat
amb una primera,
senzilla passa.

Premis Castellitx 2001 · Poesia
PC2001-P-R-0165-0135

PLUJA D'ESTELS

Caigueren. Sobre nosaltres.
No sabíem d'on venien,
però alçàrem el cap
i ens meravellàrem.

Ens ungiren
amb el seu lacti fulgor
i ho celebràrem
besant-nos
i acaronant-nos.

Al fons,
mentrestant,
una lluna de paper ceba
es gronxava i somreia.

Fou,
si mal no record,
l'única convidada
a la nostra Festa de la Pell.

Premis Castellitx 2001 · Poesia
PC2001-P-R-0165-0135

BONA NIT

M'agrada
que em diguis bona nit
i em besis.

Quan ho fas,
tots els meus somnis
tenen el color de tu,
i fins i tot l'alba
sembla més diàfana.

M'agrada que,
tot i els anys transcorreguts,
hàgim sabut
fer tendres els nostres gestos,
mesurar les nostres paraules,
fer de la tendresa
un codi.

M'agrada

Premis Castellitx 2001 · Poesia
PC2001-P-R-0165-0135

ABRAÇA'M

I digues-me
que m'estimes,
que em necessites,
que som
el que la farina és al blat
o la taula a la fusta
o l'ona a la mar.

Digues-me
que m'estimes
i faré petits prodigis
per a tu,
vetllaré el teu somni
vora els negres caires de la nit,
foragitaré els espectres
del desfici i la temença,
escriuré el teu nom
en cada plec de l'alba,
emmarcaré el teu alè
en una vasa de rosada.

Digues-me
que m'estimes
i abraça'm
en compartit silenci.
talment una petjada d'aire,
amb el sol ixent
per testimoni.

Premis Castellitx 2001 · Poesia
PC2001-P-R-0165-0135

3. DE LES PARAULES

EM QUEDA LA PARAULA

I tu. I aquell ram de margalides
desfullades
que un dia foren
testimoni del nostre tendre idil·li
i que ara,
de la manera més impensada,
tornen a brostar
sobre la treballada escorça,
verdejant
i punyint
i anunciant
nous i saborosos fruits
d'oblidada passió,
àpats de llençols i setí
o potser no cal:
em basta amb la teva nuesa
de dona ferma
i sense complicacions,
de delicats dits
i decidida abraçada,
de pits dringant,

Premis Castellitx 2001 · Poesia
PC2001-P-R-0165-0135

i no precisament
per anunciar missa primera,
de llavis a mig badar
com clivellada magrana.

Ho he decidit
i no hi ha volta de fulla:
vull estimar-te tal com ets,
mar i bel
i tantes coses més,
servar humida
la terra del teu cossiol
i aixecar-me
cada matí
a l'ombra del teu arbre.

Premis Castellitx 2001 · Poesia
PC2001-P-R-0165-0135

AFORISME

Seria bo de fer
dir-te que tu ets la terra,
i que jo et llaur.

Seria bo de fer
dir-te que tu ets la mar,
i que jo et solc.

Seria bo de fer
dir-te que tu ets l'aire,
i que jo et plan.

Per això
m'estim més mirar-te als ulls
i imaginar-te
terra, mar i aire,
i que jo et llaur, solc i plan
sense dir res,
embadalit i content,
retrobat infant
bressolat pel teu esguard.

Premis Castellitx 2001 · Poesia
PC2001-P-R-0165-0135

DESMENTIMENT

Les paraules
-les teves, si més no-
no se les emporta el vent:
jo les estoig
i,
de tant en tant,
les mir
i els deman d'on vénen.

A l'uníson
em responen
que surten de l'obrador
de la teva boca,
madures i tèbies,
precisament tallades,
sense cantells
ni inútils aspreses.

Premis Castellitx 2001 · Poesia
PC2001-P-R-0165-0135

POEMA A DUES MANS

(ZIGA-ZAGA)

T'escric,
sexiearga oh'm ut i
amb la millor de les grafies
llep avet al ed,
aquella que guareix
aruc i
i calma,
sedraug euq al
secretament
im a rep sémon,
i que jo bec,
araised,
com si fos
rixile´l
de la felicitat postrema,
tnemaretne
a la teva salut.

Premis Castellitx 2001 · Poesia
PC2001-P-R-0165-0135

LA MEVA VERITAT

La meva veritat
no admet mitges tintes,
entre altres coses
perquè està confegida
de la teva paraula,
dels arrenglerats segments
de la teva unívoca direcció,
de la precisa àrea
de la quadratura del teu cercle,
del tendre espai
amb què has bastit els meus calaixos.

La meva veritat
du per pròleg la teva declaració
davant la meva indecisió,
i per colofó
tres formosos fruits
de preludi de primavera;
la meva veritat
és el nítid reflex dels teus ulls
i la teva rialla sense traves,
el teu bes sense reserva,
la bondat del teu nom, sense matisos.

Premis Castellitx 2001 · Poesia
PC2001-P-R-0165-0135

POTSER

Potser he fet tard al sexe,
als Beatles,
a la indumentària indolent,
al *fais l'amour, pas la guerre*.
Potser he fet tard
a la revolta estudiantil,
als grans principis del 68,
a Sartre, Freud o Rimbaud.

Potser he fet tard
al whisky amb soda,
a les assemblees de bar,
als cendrers sadolls
de llosques i discussions.

Però no he fet tard a tu.

A tu,
cal que ho sàpigues,
vaig trobar-te en el moment adequat,
ni massa d'hora
ni tampoc massa tard,
en un solstici d'inusitada tendresa.

Em mostrares les mans
i em digueres:
apa, agafa-les, són teves,
les he estotjades per a tu,
perquè hi escriguis versos
i perquè et guiïn
al llarg del teu màgic sender.

Premis Castellitx 2001 · Poesia
PC2001-P-R-0165-0135

T'ESTIM, PERÒ NO ME'N FOT

T'estim, però no me'n fot.
Ja res no em pot ser indiferent
després d'haver-te conegut,
d'haver fet un definitiu tast
i de fermar la meva engronsadora
a la biga del teu braç.

T'estim, però no me'n fot.
Ho sé potser des d'avui matí,
després de contemplar-te
en la teva nuesa
no gens transcendent,
vull dir d'aquí i ara
i d'anar per feina,
per delit i exemple
dels qui som prop teu.
T'estim, però no me'n fot.
Segurament perquè sortosament
ets concreció i tangible mirada,
esbart de llum
i repertori d'infreqüents veritats,
mirall pla
i horabaixa d'esperança,
realitat meva
més enllà del fútil miratge.

Premis Castellitx 2001 · Poesia
PC2001-P-R-0165-0135

SOLITARI ESCULL

Jo era un solitari escull
fermat a una modesta vorera.

Em lligava, la vorera,
i em recordava a tota hora
els meus deures i obligacions
cap a la vasta planura.

Un dia arribares tu,
lentament però decidida,
i amb un cop de mar
m'alliberares
del meu pedrenc i tosc jou.

Vaig deixar-me emportar
per aquella ona
bellíssima i agosarada,
car no era
la traïdorenca sirena,
ni tan sols l'enganyosa medusa,
sinó més aviat,
i vos assegur que només això,
algú que em va dir vine,
l'horitzó no és tan lluny
com penses,
som-hi,
veuràs que n'és de blau i lluminós,
puja sobre l'escumosa cresta

Premis Castellitx 2001 · Poesia
PC2001-P-R-0165-0135

i simplement mira,
esguarda tot quan veus
i fes-me un racó
just a la vora del teu somni.

Premis Castellitx 2001 · Poesia
PC2001-P-R-0165-0135

QUADRICROMIA

Groc, vermell, blau.
I un quart color de fons,
potser el teu,
segurament el teu.
És el color de la mare,
l'omnipresent to
de totes les tendreses,
la ferma roca
on s'incrusten totes les gemmes,
la blava mar
on naveguen totes les naus.

És l'alabastrí coll
on llueixen totes les pedres,
l'acollidora llar
on s'encenen tots els focs,
el sospirat cel
d'on pengen els nostres somnis.

Ets tu. Tot això
i res d'això alhora,
ideal i fusta,
femení seny
en un ram d'espigues i liles,
intrèpid llaüt
en un oceà d'incerteses.

Premis Castellitx 2001 · Poesia
PC2001-P-R-0165-0135

TEU I MEU

Aquest juny,
aquests jorns,
aquests mots,
són teus i meus.

Aquestes albes,
aquesta mandra,
aquests anhels,
són teus i meus.

Aquestes mans,
aquesta joia,
aquestes esperances,
són teves i meves.
Aquest amor,
serè i august,
és teu i meu.

Premis Castellitx 2001 · Poesia
PC2001-P-R-0165-0135

POSEM PER CAS

Posem per cas
que no t'estimàs,
que fos el que se'n diu
un autèntic esburbat,
un perfecte idiota,
un d'aquests estúpids éssers
per als quals
el món
es redueix si fa no fa
a l'amplada del seu melic.

Posem per cas
que fos un capbuit,
un eixelebrat amb pretensions
de ser el que no vull ser,
una grotesca caricatura de mi,
divorciat per sempre més
del meu compromís
amb vosaltres.

Posem per cas
que, sortosament,
tot això no és més
una fantasia absurda,
una divagació sense to ni so,
un miratge enganyós,
allunyat
de la claredat del teu espill.

Premis Castellitx 2001 · Poesia
PC2001-P-R-0165-0135

ISÒBARES

De mar a terra,
vivificant,
així és la teva brisa.
Ferm, constant,
periòdic,
així és el meu oratge.

Els fills són els núvols:
la tendra topada dels vents.

Adesiara ploren,
i la seva aigua omple
lentament
el nostre aljub.

Premis Castellitx 2001 · Poesia
PC2001-P-R-0165-0135

ARA JA HO SAPS

Hem salpat d'hora,
i ara ja no podem tornar enrere.

Ni podem, ni convé:
ens ha costat molt
amollar les amarres
i desguassar el feixuc llast
que ens impedia l'arrencada.

Sortosament, ja navegam.
Les aigües,
en aquest cantó de la mar,
són clares i diàfanes,
d'un verd com maragdí i de presagi,
de desconeguda bonança
i albaïna.

Ara ja ho saps.
Coneixes un per un
els secrets de la nostra travessia
perquè
n'ets el mascaró de proa,
la daurada quilla
que sosté la nostra nau,
l'eix entorn del qual
graviten els nostres anhels,
la noble fusta
que desafia tots els vents

Premis Castellitx 2001 · Poesia
PC2001-P-R-0165-0135

i talla l'aigua,
la diana que cada matí
emergeix i interroga el dia,
tot omplint-lo de serena resposta.

Premis Castellitx 2001 · Poesia
PC2001-P-R-0165-0135

ā